

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heftiger crisissen, welke in steeds groter werkleloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het be-drijfsleven verandert het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-CENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internatio-nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont-wikkeling van het zelfbewust-zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parie-mentaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!
23 Juni '31

AAAN DE LEZERS.

Hierbij verschijnt de laatste aflevering van de Hollandsche uitgave der "Grondbeginselen". De lezers, bij wie enkele bladen weggeraakt mochten zijn, kunnen deze nog aanvragen, waarna ze worden toegezonden, zoover de voorraad strekt. Geheel volledige ex-staan nog niet ter beschikking.

REVOLUTIONAIRES IN DE SDAP.

Onder bovenstaande titel schrijft een lezer ons:

Van positie en oppositie.

Het is een niet te verwaarloozen feit, dat een niet onbeteekend aantal revolutionairen gedurende de laatste jaren zich hebben aangemeld als lid van de SDAP. In revolutionaire kringen had men voor hen slechts een medelijdend lachje: "gedesillusioneerde menschen zijn veelal verminderd toerekeningsvatbaar". Naar hun motieven werd niet gevraagd, als er slechts om was worden ze niet al te vaak niet meer beschouwd. 't Verschijnsel is echter van 't groot belang, om die motieven te nagaan. De redeneering van de revolutionairen-in-de-SDAP is dan ongeveer als volgt:

De SDAP heeft 't VERTROUWEN van vele tienduizendtallen: NVV'ers en anderen, dus niet alleen ambtenaren en derg., maar juist arbeiders. In "reformisme" OP ZICH ZELF steekt geen gevaar, maar in het tot METHODE maken van "reformisme". Dit reformisme is inderdaad een der grootste kankers van de arbeidersbeweging, maar juist wij, bestrijders-tot-'t-uiteerste van dit reformisme, moeten inzien niet alleen de historische noodzakelijkheid van dit reformisme, doch ook

de betrekkelijke waarde, 'n waarde, grooter voor West-Europa speciaal voor Engeland en Nederland, dan alle propaganda van de Comintern. Wij weten, dat reformisme als methode voornamelijk door de soc. dem. LEIDERS en door de aan hun apparaat verbonden gebezigd wordt. Onder de arbeiders leeft het reformisme meer, zooals 't eigenlijk ook bij stakingen voor korter arbeidstijd en hooger loon tot uiting komt. Onder deze arbeiders leven eveneens revolutionaire sentimenten. Van deze arbeiders zal ontzaglijk veel afhangen, en toch zullen zij, als in 1918, trouw blijven aan hun soc. dem. leiding; zij zijn niet te winnen voor een revolutionaire organisatie. Er is dus alleen heil te verwachten van het omvormen van hun mentaliteit.

Zeker zijn de meeste "linksche" soc. dem. een gevaar; zij geven de leiders gelegenheid, hun politiek uit te voeren, omdat de linksche arbeiders hopen, de partijleiding eens in handen hunner linksche voormannen te zien. Zij bevestigen het geloof in een organisatie, die met bloed besmeurd is. Aan al die soc. dem., die een beetje naar links gezwenkt zijn, hebben we niet veel, al zijn ze als symptoom niet onbelangrijk. Zij leggen, evenals de "rechtschen", de nadruk op de letters s. d en p (van sdap) en zijn daarom medeverantwoordelijk (in engeren zin dan WIJ ALLEN het zijn) aan de misdaden der 2e Int.

WIJ daarentegen (aldus gaat de revolutionair-in-de-SDAP verder) wij leggen de nadruk op de a van SDAP. Wij beschouwen de SDAP als dat DEEL VAN HET NEDERLANDSCHE PROLETARIAAT, dat, zij 't voorloopig op zeer gebrekkige wijze, deel neemt aan de groote strijd voor 'n betere toekomst. Wij zien de SDAP niet zoozeer als PARTIJ dan wel als het voornaamste deel van 't (Nederlandsche) proletariaat. Daardoor wijzen wij elke nadere verantwoordelijkheid voor de daden der partij (leiding) van ons af. - En 't uiteindelijke resultaat zal MOETEN zijn: dat op critieke momenten deze arbeiders ons, ondanks onze afwijkende meeningen en onze aanvallen op de partijbesluiten, toch als de hunnen beschouwen, zoodat wij oneindig veel meer invloed kunnen uitoefenen, dan de weinige revolutionairen BUITEN onze rijen, die door onze arbeiders steeds toch als vreemden, en wel als min of meer VIJANDIGE vreemden, beschouwd zullen worden: -

Een van klaarste theoretici van de revolutionairen in de SDAP formuleert 't standpunt van de gewone linkschen als volgt: "De Socialist is een ACADEMISCHE OPPOSITIE, wij willen 'n PROLETARISCHE POSITIE."

Dit woord "proletarisch" is een dubbele tegenstelling. Het heeft n.l. tegenover zich: ACADEMISCH en RELIGIEUSEN. "Linksch" is geen onderscheiding meer, "revolutionair" en "marxist" al even weinig. "Materialist", zegt zegt de hierboven reeds geciteerde theoreticus, "is tegenwoordig het

grootste scheldwoord; ieder, die nog om andere dingen geeft dan vreten en zuipen, noemt zich "religieus"! Beseffen wij dus, dat 'n feil strijd gestreden moet worden tegen de tgn religieuzen - waarpo men overigens weinig vat kan krijgen. 't Woord "atheïst" staat in een kwade reuk, en als men aan het Dageraadatheïsme der hedendaagsche Nieuwenhuisanarchisten-van-middelbare-leeftijd denkt, moet men zeggen: niet geheel ten onrechte. Atheïsme in deze zin is niet anders dan een ontkenning. Voor ons echter heeft atheïsme slechts betekenis, voor zoover het dienstbaar gemaakt wordt aan de bevrijdingsstrijd van 't proletariaat. - De kerken brengen veel te veel aan de arbeiders, en daarom bestrijden wij de kerken en hun godsdienst. De laatste jaren echter is een vijand IN de SOCIALISTISCHE RIJEN tot groei gekomen: 't religieus socialisme. De religieuzen hebben echter NIETS aan de proleten te brengen. Iedere arbeider, en 'n ieder, die niet slechts te midden van arbeiders (Rotterdam, Amsterdam!) leeft, zal dat beamen. Ons "atheïsme" zal daarom in de eerste plaats "anti-religieusiteit" beteekenen. Door de religieuzen gaan de SDAPers in de kerken steeds minder hun vijanden zien, terwijl de kerken - terecht - alle verwantschap met de religieuzen afwijzen. Politiek komt dit dus neer op 'n verschuiving naar rechts. En voor de strijd tegen de kerken en kerkjes beteekent dit allereerst: strijd tegen de religieuzen.

De proleten kan lid van een kerk zijn, - religieus is hij NIET. "Proletarisch" is de tegenstelling van "religieus". 't Is het ook van wat wij "academisch" genoemd hebben. Evenals er een wet van het behoud van de stof is, is er 'n wet van het behoud van psychische ervaringen. Er blijkt meer revolutionair sentiment uit vroegere revolutionaire leuzen en tijden overgebleven onder de arbeidersleden der SDAP, dan men oppervlakkig kan opmerken. 't Begrip "proletarisch" in de anti-academische zin, sluit in zich, dat genoemde proletarische positie in de SDAP zich ten doel stelt, de arbeidersleden tot zelfstandig, voorloopig bovenal: levendiger politiek denken te brengen, bv. op huish. vergaderingen, in plaats van met voorstellen tot aankoop van een vlag of 'n vaandel, verkiezing van een derde secretaris, rondvraag en sluiting, de tijd doorbrengen met politieke gesprekken en debatten over belangrijke kwestie's inzake situatie's en taktiek. - Deze werkwijze is veel belangrijker, dan de voor de doorsnee-arbeider onleesbare, hoewel toch dikwijls vrij juiste artikelen in "De Socialist"

We zijn over deze proletarische positie van revolutionaire SDAPers eenigszins uitvoerig geweest, om de volgende redenen: Door revolutionairen en de revolutionaire pers wordt de linksche oppositie in de SDAP meestal oppervlakkig en dom, en de proletarische positie niet bestreden. Dit is, meenen wij, de eerste maal, dat door revolutionairen 't werk van de rev. in de SDAP uit principieel oogpunt besproken wordt.

(In ons volgende nummer geeft onze inzender een nadere beschouwing van het geval).

BOEKBESPREKING.

"DE ARBEIDERSRAAD" door Herman Gorter. Uitg. Van Dishoeck.
1931. Ingen. F 2,50, Geb. F 3,50.

Nu dan de nederlaag geleden is,
En d'arbeiders teruggestooten zijn
In der tirannie donkre quisternis,
Nu wil ik zingen, zacht en hel en fijn,

Hoe zij herstijgen uit bekommernis
Weder naar des lichts gouden zonnenschijn.
Want mijn hart leeft hun leven. En 't is wis,
Dat zij herstijgen zullen, sterk en rein.

Zij zullen weder opvliegen ten hemel
Van uit der slavernij diep donkre pool,
Zij zullen zich veroveren het gewemel

Der aarde. Nu voor goed. Het Hooge Doel.
Dit wil ik zingen in een gouden schijn.
In nederlaag wil ik hun dichter zijn.

(Eerste zang uit "De Arbeidersraad".)

Toen Gorter 15 Sept. '27 stierf, zijn er over hem en zijn werk verschillende dingen gepubliceerd, die kant noch wal raakten.

Hij was vereenzaamd en gebroken!!!
Een is er geweest, die hem goed zag. Ds K.F. Proost schreef in "De Stroom" van 8 Oct. '27: "Het was nog slechts enkele maanden geleden, dat ik hem na langen tijd weer eens ontmoette. "Wij zijn ~~verlagen~~ verlagen, het kapitalisme is sterker dan ooit," zei hij, "maar een ding hebben wij geleerd en dat is: hoe wij het moeten aanpakken een volgend maal?" Hij was weer bezig aan nieuw groot werk. 't Zou beter zijn dan PAN, verder vooral. PAN-zat nog vol oude elementen".

Door één zoo'n zin wordt de nekslag toegebracht aan alle kwasi-geleerde kritiek. Het ideaal van Gorter is geweest, een groot heldendicht, een arbeidersheldendicht, te schrijven. Zoals Homerus en Aeschylus de Grieksche burgers als helden zagen en ~~ik~~ ze tot Goden maakten, zoals Dante zijn burgers de schoonste menselijke deugden gaf en tot helden maakte, zoals Shakespeare de edelen als zijn helden zag, zò ziet Gorter de arbeidersklasse

als heldenklasse.

In zijn hoofd had hij een schema hiervan en voor een deel is hij er mee klaargekomen. De bundel, die voor ons ligt, is een soort inleiding hiertoe.

Zoo sta ik in den vroegen morgen veur
Mijn groote werk, dat ligt nog in de windselen
Der verbeelding. En onderzoek mijne beginselen.

En het boek eindigt met de woorden:

En stil treed ik mijn kamer weder binnen
Om 't groote werk der Raden te beginnen.

De proletarische kunst, die Gorter geeft, gaat uit van het beginsel: de INHOUD van het werk is alles, dan wordt DE VORM "vanzelf" mooi. Daarom zijn zijn verzen voor de arbeidersklasse van belang. Was het alleen maar schoonheid naar de vorm, dan hadden wij als communisten daar weinig mee ~~XX~~ te maken.

De inhoud is communistische gedachte, zooals we zijn als communist. In de verzen vinden we onze eigen schoonheid terug. Zij gaat uit, deze poëzie, van de communistische wereldbeschouwing.

In de eerste plaats moeten we dus vragen: "Wat is het "standpunt" van Gorter, wat is onze wereldbeschouwing? Menschen uit het buregerlijk kamp KUNNEN niets van Gorters poëzie begrijpen, omdat zij zich in de idee, van waaruit deze geschreven is, niet kunnen verplaatsen.

Het historisch materialisme leert de verandering van samenleving en geestelijke "bovenbouw" tegenover de burgerlijke opvatting van het absolute, het eeuwig blijvende. Alles, wat den geest aangaat, wijzigt zich. Het menselijk denken en voelen verandert steeds in den loop der tijden. Deze bewegelijkheid van mensch en maatschappij, door Marx aangetoond, komt overeen met de theorie van Einstein, die bewijst, dat ruimte en tijd geen absolute, onveranderlijke, maar relatieve begrippen zijn.

Wij kunnen natuurlijk niet beoordeelen, of Einstein het bij het rechte eind heeft, ja dan neen, maar voor het begrijpen van Gorters verzen is het noodzakelijk, dat we zooveel in ons vermogen is, kennismaken van deze nieuwe theorie. Even noodzakelijk is het, dat we weten, wat het begrip bedrijfsorganisatie en arbeidersraad inhoudt.

Het laatste deel is een lyrisch bezingen van de arbeidersraden. Ook hier zien we de begrippen relatief worden. Vroeger was er een scherpe tegenstelling tusschen centralisatie en federalisme, maar we zien nu in het communisme de tegenstelling centralisme-federalisme in een hogere Eenheid opgeheven, het productie-organisatie is geworden tot organische Eenheid".

Deze laatste aanhaling is de slotzin van "Grondbeginselen der communistische productie en distributie", uitgave van de Groepen der Int. Communisten. De inhoud van "De Arbeidersraad" vinden we in het Historisch Materialisme van Gorter en onze "Grondbeginselen" terug.

Gorter wordt door verschillende groepen van menschen tot op verschillende hoogte gewaardeerd. Iedereen is het met ons eens, dat Gorter een groot dichter was. De "burgerlijken" spreken alleen over "Mei", de Sociaal-Democraten komen tot waardeering der latere "Verzen", de poëzie van nu is alleen te genieten door menschen, die ons standpunt kennen.

Toen "PAN" pas uitkwam, werd het min of meer welwillend ontvangen, door velen doodgezegen. Nu zijn er ook niet-socialisten, die over de schoonheid van "PAN" spreken. Zoo zullen ook later deze verzen erkend worden. Voor ons zijn ze NU REEDS het schoonste, wat hij geschreven heeft.

"PAN" is vanuit de sociaal-democratische gedachtenwereld geschreven, in tegenstelling met de "Arbeidersraad", die communistisch is. De sociaal-democraten van alle schakeeringen stellen zich voor, de staatsmacht in handen te krijgen. Zij willen die macht gebruiken, om de productie te beheerschen, zoo rechtvaardig mogelijk, zonder ellende enz. te doen plaats vinden. De Bolsjewiki willen dit ook. Het verschil tusschen hen ligt alleen in de wijze, waarop ze die staatsmacht denken te krijgen. De eene soort wil het langs den weg der democratie, de andere eventueel door "geweld". Maar beide willen ze alles van boven af regelen en beheerschen en alle menschen tot knecht van dien staat maken. Hoe daar dan het communisme uit groeit, dat is een soort metafysisch grappenmakerijtje.

De Raden-gedachte is, dat alles van onderen op één groot geheel wordt. Niet door staatsmacht overheerscht, maar de wereld één levend organisme, waar ieder zijn werk doet zonder dwang.

Die tegenstelling ligt tusschen "Pan" en "De Arbeidersraad". "Pan" is vol met oude beelden, Goden en Nymphen, beelden uit een vroegeren tijd. Wanneer hij daar zit, ziet hij het Gouden meisje verschijnen (Socialisme, Communisme). Het komt naar Pan toe van buiten af. Dit is typisch sociaal-democratisch gedacht. Het is eigenaardig te zien, hoe zelfs Gorter niet boven zijn tijd uit kon komen. Wat zij gelijk hebben, "Pan" en "De Arbeidersraad", is, dat ze beide voor een deel een soort biografie zijn. Niemand heeft er op gewezen, dat Pan Gorter zelf is. Eén criticus gaat zelfs zoo ver, te beweren, dat in dit gedicht de figuur Pan en den dichter niet genoeg uit elkaar gehouden zijn.

"Pans" is de bijnaam van Gorter als jongen en als student.

Velen hebben gezegd, dat Gorter is vereenzaamd en gedisillusioneerd, doordat hij, zocals Henr. Roland Holst in "De Tribune" schrijft, doordat hij wel het proletariaat lief had, "maar niet zoo als het is, niet zijn gebrekkige verschijning in de werkelijkheid, maar zocals hij het droomde, zocals hij het zou willen zien".

Het is juist de grootheid van Gorter, ~~XXX~~ in tegenstelling met Henr. Rol. Holst, dat hij de beroerdigheden der arbeid ers als individuen en die der partijen ondervonden heeft en toch in staat is gebleven, het groote en machtige te zien. We hebben hier vroeger al op gewezen bij de bespreking van "Heldensage". Men doet het voorkomen, alsof hij een zoetsappige dwaas was, maar hij zag de dingen juist heel scherp: de arbeiders zijn laantaarns op rotte ~~XXX~~ palen, ondanks al het leelijke, hebben ze het schoonste in zich als klasse. De arbeidersklasse probeert dat te doen, wat ze voor de menschen het allerhoogste acht. Dat heeft hij steeds kunnen blijven zien.

Verantwoording ingekomen gelden: T.F. en C.T. te L. F 0.50, Gerrit D. te O. F 2,50 (Hou je maar goed, ouwe jongen. Groeten van Jan en je weet wel), E.R.M. en H.M. te A. ieder F 1,-, J.K. te H. F 1,-, T.S. te A. F 2,50, Z te A. F 0,35. Wie volgt?

Aan onze lezers.

De Groep Amsterdam van de Int. Comm. denken in Sept. een viertal ~~XXX~~ avonden te besteden aan de lezing en de bespreking van Gorters pas verschenen werk "DE ARBEIDERSRAAD". We stellen ons dat als volgt voor:

- 1e avond.....Algemeene bespreking van het werk en het voorlezen van enkele verzen er uit.
- 2e avond.....Bespreking van het dialectisch materialisme (comm. filosofie). Jozef Dietzgen. Einstein.
- 3e avond.....De strijd om de Bedrijfsorganisatie's en de Raden als punt van praktische politiek.
- 4e avond.....Voorlezen van "De Arbeidersraad" in z'n geheel.

Wie van de lezers er wat voor voelt, deze avonden mee te maken, worden verzocht dit aan de administratie op te geven, aangezien we er met hetn huren van een zaaltje rekening mee moeten houden.

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkløsheden en telkens diepere ontwrichting van het productiesapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven veranlaat het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2885

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Vierde Jaargang, No 13. September No 2.
1931

Oproep aan onze Amsterdamsche lezers.

Sociologisch Bureau.

De ontzaglijke concentratie van het kapitaal in trusts, monopolies en de kstaat heeft de oude arbeidersbeweging in een ernstige crisis gestort. Vroeger, in de uitbouwperiode van de kapitalistische warenproductie bij geringe concentratie van het kapitaal, waren de vakvereenigingen en de politieke hervormingspartijen in staat, nog verbeteringen tot stand te brengen door middel van beperkte beroepsstakingen of door met sommige burgerlijke klassen een eenheidsfront aan te gaan. Die tijd is voorbij. De concentratie van het kapitaal heeft deze mogelijkheden vernietigd: de beperkte beroepsstaking en de parlementaire hervormingspolitiek behooren objectief op de puinhoopen der geschiedenis.

De traditie werkt echter heel lang na. En zoo spreekt het dus van zelf, dat de arbeiders nog steeds aan de oude politiek, waarvan ze destijds de vruchten hebben gezien, vasthouden en slechts aarzelend hun oude strijdmethoden opgeven.

Nieuwe strijdmethoden worden echter niet door deze of gene "uitgedacht", maar ze worden geboren in de praktijk van de klassenstrijd. In de komende klassenstrijd zullen we daarom steeds elementen vinden, die een nieuwe richting in de strijd aangeven, we zullen elementen moeten vinden, die het oude beroepsfront doorbreken en de strijd op bredere grondslag, op klassebasis tot stand willen brengen. M.a.w.: WE STAAN AAN DE OVERGANG VAN DE ENGE BEROEFSPOLITIEK NAAR DE KLASSEPOLITIEK, we staan voor de groei van het Eenheidsbesef van de arbeidersklasse.

Het is van groot belang deze omvorming van de gedachtenwereld der arbeiders nauwkeurig te onderzoeken en in haar groeiproces te volgen. Wie zich met een dergelijk onderzoek bezighoudt, kan daartoe verschillende wegen inslaan, zooals de moderne proefondervindelijke psychologie deze aangeeft. De beste werkbasis lijkt ons echter een nauwkeurig onderzoek van het verloop der stakingen, waar de affecten der arbeiders het sterkst tot ontleding komen.